

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal

BUDAPEST,

VII. ker., Károly-körút 9. szám.

Ide intézendők az előfizetések, legzélszerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak

a regénymelléklettel együtt:
Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**
Negyedévre **3 korona.**

REGÉNY.
(5. folytatás.)

FOGADÁS SZÍVEKRE.

Írta: Lónyay Margit.

III. Ismerkedés.

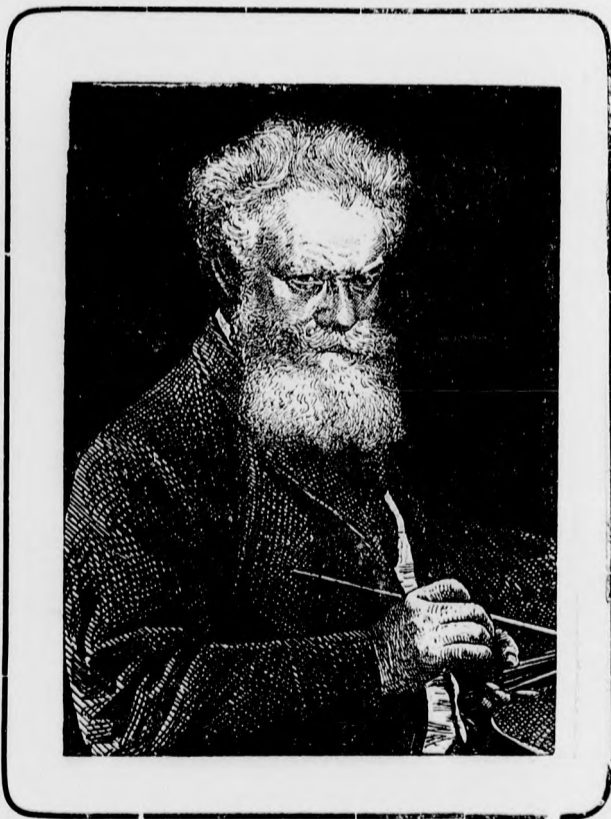
LÉPJÜNK be, — családom készen áll, azonnal a parkba mehetünk a sírbolthoz, — szólt most az ügyvéd, a nyitott ajtóra mutatva.

Matyi a koszorúval künn maradt a folyosón, a főhadnagy az ügyvéddel belépett a nagy fogadó-terembe, melynek egyik ablakmélyedésében Margit állott leányával, a szép Elzával.

Az ügyvéd bemutatta a főhadnagyot és Kardoss udvariasan köszönve, szemközt állott az anyával s annak leányával, a szőkefürtű, szép Elzával.

IV. Titkos boldogság.

A kölesönös üdvözlések után Margit néhány közömbös kérdést intézett a főhadnaggyhoz, atyjának hogylétéről s köszönetét fejezi ki annak az ő atyja emléke iránti kegyeletéért, majd

MUNKÁCSY MIHÁLY †

bemutatta a főhadnagyot és Elzát egymásnak e szavakkal: Elza lányom, kedves gyermekem — szólt aztán leányához, — a főhadnagy úr kedves atyja volt az, ki szeretett nagyatyáddal megosztotta a száműzetés sanyaru kenyerét, s kiről jó nagymamád oly gyakran emlékezett meg: nyujtsd jobbodat a főhadnagy úrnak.

Elza arcába futott a vér, de sokkal jobban szerette anyját, sokkal engedelmesebb gyermek volt, semhogy egy perczig is tétovázott volna azt tenni, mit anyja óhajtott, kecsesen elanyujtá jobbját a csinos tisztnek, ki azt udvariasan meghajolva, megcsókolá. Elza arca még pirosabb lett, mintha e kezesök kergette volna arcába a vért, egész arca egy láng volt, az ifju főhadnagy észrevette e pirt, s ha nem is mondhatjuk,

hogy örült annak, de mindenesetre kellemesen lepte meg s ebből a legjobbat jósolta terveire nézve.

Mintegy negyedórai közönbős társalgás után, melyben az ügyvéd egyetlenegy szóval sem vett részt, Margit felállott a divánról, melyen eddig ült s így szólt: Ha úgy tetszik, főhadnagy úr, a parkon át a családi sírbolt-hoz mehetünk, aztán Elzához fordulva, folytatá: Menj kedvesem, végy kalapot s hozd az enyémet is, hogy indulhassunk.

Elza öt perc alatt kalappal fején, kezében kis napernyővel s anyja kalapjával tért vissza a mellékszobából, hová anyja utasítására ment. Az anya feltette kalapját s jobbját férjének nyújtva, ez karonfogtanejét, míg Elza mellett a főhadnagy foglalt helyet, s a négy személyből álló társaság megindult a park felé.

A folyosón Margit megállott a koszorut tartó katonaszolga előtt, s egészen meghatottan szólt:

— Valóban gyönyörű koszoru, dicséretére válik annak, aki kötötte, de annak is, aki megrendelte, nemde Elzám, szép koszoru?

— Pompás. — felelt Elza, maga is hosszasan nézve a művészileg kötött koszorut.

— S miért tétetett épen vérvörös szalagot a koszorura? — kérde Margit a főhadnagyt.

— Atyám kívánsága ez volt, — felelt Kardoss.

— A vörösszínnek valami jelentőségének kell lenni, — vélé Margit.

— Azt hiszem, atyám e szín megválasztásával a lefolyt szabadságharcban kiontott honfiak vérére gondolt, — jegyzé meg a főhadnagy.

— Meglehet, — felelte Margit, — aztán a főhadnagy utasítást adott szolgálójának, hogy kövesse őket a parkba, s az egész társaság megindult.

Nagy ügyvéd parkja, a szépen épült ház előtt terjedt el, meglehetősen távolba benyulva a mezőségbé. A park utjait a tisztára rostált porond fedte, mely puha szőnyegként vonult el a járó-kelők lábai alatt. A park előrésze, színpompában gazdag virágosgyakat tüntetett fel, míg annak távolabbi részében a haragos zöldlevelű, lombos fák árnyékolták a tisztán tartott utakat. A fásor végében hat óriási fenyőfa örökzöld levele hajlott egy kupolaalaku épületre, melynek homlokzatára aranyozott betűkkel állott e felírás: „A Vári-család sírboltja.“

A négytagú társaság megérkezvén a sírbolthoz, az ügyvéd zsebéből kulcsot vett elő, felnyitotta a sírbolt ajtaját s a következő perczben négy lefelé vezető lépcsőn lehaladva, a társaság a sírbolt közepén állott, hol az ügyvéd némán mutatott egy koporsóra, melyen e felirat volt olvasható: „Vári Artur hamvai, nyugodjanak békében.“

Kardoss odalépett a koporsóhoz s szolgálója kezéből átvevén a koszorut, ráhelyezte azt a koporsóra e szavakkal: „Meboldogult szelleme atyám barátjának, fogadd kebelbarátod kegyeletének e esekély jelét, emlékül igaz barátságoknak.“

Margit és a szép Elza szemei megteltek könnyekkel, míg az ügyvéd némán, mozdulatlanul állott egy helyben a koporsó előtt, de arcán felismerhető volt a meghatottság, melyet a fiatal főhadnagy elmondott szavai keltettek férfias keblében.

A két nő letérdelt a koporsó mellé s halk imát rebegett az elhunyt lelki üdvéért, mialatt Kardoss és az ügyvéd egymás mellett szótlanul állva elmerültek a két imádkozó hölgy tekintetében.

Kardoss szemeit ott legeltette a szép, és most a meghatottság által még százszor szebb leány arcán, aki, mintha valami delejes erő vonzotta volna, imája közben szőkefürtű szép fejét visszafordítá, s tekintete találkozott az őt elmerülve szemlélő fiatal tiszt tekintetével. Kardoss észrevette ezt és észrevette azt is, hogy a szép szemekben két könnyesepp csillog. Mint a drágagyöngy ült e két könnyesepp az azurkék szemekben, s ezek tekintete fájdalmat, részvétet, ábrándot fejeztek ki, mit Kardoss, a világi, első perczre igen jól felismert. Elza csak egy másodpillanatig tekintett az ifjura, aztán ismét megfordítá fejét, és szép ajkainak egyöntetű mozgása árulta el csupán, hogy megkezdett imáját folytatja.

Negyedóráig imádkozott a két nő, aztán az egész társaság elhagyta a sírboltot s az ügyvéd lezárta annak ajtaját, a kulcsot ismét zsebébe rejtve. Az ügyvéd komoly léptekkel haladva, vezette karján szótlan nejét a fiatalok után, míg Elza Kardoss oldala mellett elő haladt.

Pár lépést tettek már, de egyikük sem szólt, míg végre Kardoss törte meg a csendet e szavakkal:

— Nemde, kisasszony gyakran szokott sétálni e szép park árnyas fái között?

Elza, mintha álomba lett volna merülve, s ez álmából valami villamos érintés ébresztette volna fel, felemelé tekintetét az ifjura s halkán felelt:

— Igen, én fölötte szeretem a magányt s gyakran andalgok egyedül e kedves fák alatt.

— Egyedül? Azt alig tudnám elhinni, mert azt tartom, hogy az ember soha sínesen egyedül, gondolatai mindig vele vannak, s e gondolatok eleven képeket rajzolnak élénk, melyekkel a lélek az egyedüllét alatt is foglalkozik; így bizonyára kegyed is, kisasszony, soha sínes egyedül, mert gondolatai mindig teremtenek társalgási képeket lelki szemei elé.

— Így értelmezve a dolgot, igazat adok önnek, hogy bár magam vagyok sétáimon, de nem vagyok egyedül, gondolataim mindig velem vannak.

— Elképzelhetem, mily szépek, mily magasztosak lehetnek e gondolatok, elképzelem, mily szép képeket rajzolnak le e gondolatok a kegyed lelke előtt, kisasszony s mily boldoggá tesz kegyedet e képek, melyeknek megvalósulása a jövőben biztosan be fog következni.

(Folytatása következik.)

A mogyoró.

Messze, messze, Madrid táján
Történt ez a kis eset, de
Ép úgy megtörténhetett vón'
Trencsénben, vagy Ó-Budán . . .

A városnak legszebb lánya:
Donna Alma, izgatottan
Jár alá s fel a lugasban,
Édesatyja udvarán.

Izgatottan, égő arczezal,
Hol szaladva, hol megállva,
— Félórája, hogy fogával
Kínlódik egy mogyorón!

S míg haragtól kipirultan
Átkozza a mogyorócskát,
Egyszerre csak arra esőrtet
Don Alvarez kapitány.

„Szép jó estét, Donna Alma!
Papa, mama mit csinálnak?
És ön hogy van? — Régen láttam —
De hiszen ön rám se néz! . . .

Pedig lássa, öt esatában
Vérzett immár e kebel, mely
Csupán azért nem pusztult el,
Mert magáért ver, dobog!

Tekintsen rám, édes donna,
Hallgasson meg, szépen kérem;
Mikor leszek oly szerencsés,
Hogy enyém lesz végre ön?”

Donna Alma arca lángol,
Szemeiből tűz lövell:
Duzzogó kis ajka közül
Kiveszi a mogyorót.

„Nagy vitéz hírében áll ön,
Az igaz, Don Alvarez,
Az is igaz, hogy Spanyolhon
Minden lánya ég önért.

De ön épen engem óhajt!
Jó; megkapja a kezem,
Ha, ki oly sok ellent győzött,
Legyőzi e mogyorót!”

„Ó, csak ennyi?! — szól örömmel
Don Alvarez kapitány —
Mért nem kérte a Mars bolygót,
Azt is lehoznám Önért!”

Vigan nyúl a mogyoróért,
Hogy fogával szétroppantsa,
S öcé legyen e kis bérért
Szép Spanyolhon legszebb lánya!

Amde, amint lelkesülten
Álveszi a mogyorócskát:
Tenyeréből, mint a higany,
Kisiklik, s a földre hull.

Egy gyöngytyúk épp arra lépked,
S villámgyorsan, hirtelen
Bekapja és le is nyeli
Az elgurult mogyorót . . .

Donna Alma elhalványul,
Fölsikolt és — összerogy . . .
Don Alvarez ijedt arczezal
Költögeti, ébreszti.

„No, szép donna, legyen esze, —
Érdemes is, no bizony!
Egy rongyos kis mogyorónak
Csak nem lesz a betege!

Don Miguel üzletéből,
Itt a sarkon, — sz' ismeri!
Öt krajezarért hozok Önnek
Egész rakás mogyorót! . . .”

„De ha nekem csakis ez kell!
— Süsse meg Don Miguelt! —
Szól a donna, vad haraggal
Végigmérve Alvarezt.

„Hát mit tegyek? . . . Sz' utóvégre,
Egy rongyos kis mogyoróért
Agyonverni egy gyöngytyúkot
Talán még sem érdemes! . . .”

„Már nem is kell! Érti, szép don?
Hires vitéz, hadverő!
— Én az öné ezek után
Soha, soha nem leszek!”

És otthagya a faképmél
Jó lovagját, elrohan . . .
— Don Alvarez meglepetten
Néz utána egy-két perczig.

Aztán kapja, vállát vonja
És megindul mosolyogva —
„Sz' utóvégre Spanyolhonban
Van még lány, ezer is! . . .

— Tán ezt épp úgy mondta volna
Akármelyik kapitány,
Lett legyen a lakóhelye
Bárhol is e föld tekén.

De azért nem eshetett ez
Trencsénben vagy Ó-Budán,
Mert mi — nem adnánk egy férjet
Egész erdő mogyoróért!

Balla Miklós.

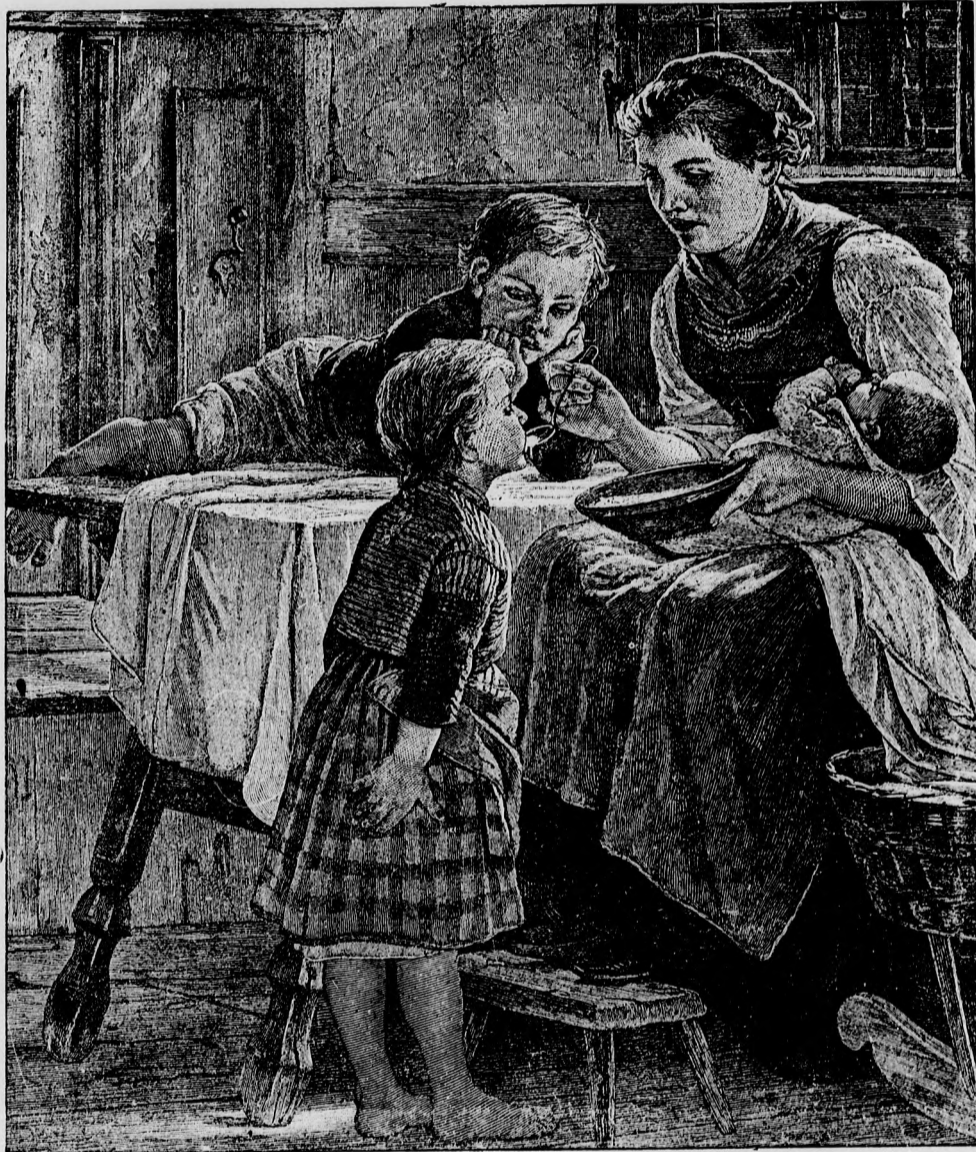

ÁLOMKÉPEK.

Irta: **Zilahi Gyula.**

Ördögök vannak fogva az idő szekere elé s azok czibálják oly eszeveszett sebességgel.

A gyermek érett lesz, mielőtt ostoba lett volna. Minden siet rohamosan. Minden vénül bolond sebességgel. Ily gondolatokkal hánykolódtam ágyamon.

—♦— Nekem is ... ♦—

No végre! Szemeimre álom száll, hipnotikus álom. Szemhéjam nehéz, még nehezebb ólomnehézségü.

Gyertyám nagy lobbot vet és serczeg.

— Te bolond, feketeszárnyu kis bogár! Ott röpdös gyertyám körül. Oh, te szegény! Ugy-e, mondtam! No nézd csak, vége van ...

Holnap leseprük s vajjon kérde-e valaki, hogy volt-e valaha?

Volt. Nincs!

Leégett gyertyám végsőt lobban s kialszik.

Minden csak egy darabig tart.

* * *

Álmodtam boldog szerelemről. Vele voltam, picziny kezét kezemben érezem, rózsás ajkának méze, forró lehének illata édes mámorba ringatott.

— Oh Adél, maga oly szép!

— Bolond!

Bolond? Oh, milyen boldog voltam: Adél bolondnak nevezett, ami másképen annyit tesz: Bohó vagy, csacsi vagy, füles vagy!

Szóval, ez kényeztetés, mint mikor a kis gyermeket czirógatják, vagy mintha azt mondta volna: Kis bohóm, kedves kis majmom, drága aranyos számaram! Aztán csevegtünk hosszan, boldogan.

Minden kedvességem, minden szeretetreméltóságomat felhasználtam, hogy szeretetét megnyerjem, miközben ő felem hajolt s játszi pajzansággal sutlogá:

— Szeretlek, — édes kis bohóm!

Oh, milyen boldog voltam!

— Így, így, csak ölelj, oh, így lesz mindig, így karjaim ölelése ringasson a végtelenségig.

— Zirrrr! a villamoscsengetyü hangjára, mely egy jártas kéznyomás következtében zördült meg, Adél halk sikolylyal felugrik mellőlem.

— Ah, ez ő! Gyorsan távozzék!

— No csak .... de .... oh! ... de hát ....

— Gyorsan, az istenért! Nem arra ... itt, ezen az ajtón.

Magam sem tudom, hogyan, de egy pillanat alatt a hátsó lépcsőn találtam magamat.

Bent kardesörgés, esőkesattanás. A kaczer nő vidám nevetése belevegyült a kiábránduló halk sóhajába.

Minden csak egy darabig tart ...

* * *

Ki kopog? Ne zavarjatok! Miért üzöd szét álmodmat, bárki légy is, hisz oly szegény vagyok a föld örömeiben, hadd, hogy álmodjam tovább, szépeket ...

— Álmodj ... De halljad ezt előbb!

S a költő mesélt:

— Ismertem egy szegény embert,

Derék, munkás volt az öreg,

Egy nap busan jött élembe,

Az arca dült, könyje pereg.

Meglepetve kértem tőle:

— Mi a baja, jó barátom?

Állát mellre vágva, mondá:

— Elhagyott a feleségem

Kilencz évig éltünk együtt,

Ugy szerettem ... s most hagyott el,

Világgá ment egy mihaszna

Hetyke, czifra kis legénynyel.

S még azt mordta : „Látod, János,
Szerettelek kilencz évig ;
Azt csak nem kívánhatod tán, hogy
Tied legyen végesvégig ?
Eleget öleltük egymást,
A tiz ujjam eleget varrt ;
Aztán a világon ugyis :
Minden csak egy darabig tart.“

S most menj bár a csillagokba lakni, öltösz ma-
gadra ifju vagy vén arcot, álmodj bár örök szerelem-
ről, de higgy nekem, hogy : *minden
csak egy darabig tart.*

* * *

Csak egy barátom volt. Leg-
nagyobb odaadással voltunk egymás-
nak osztályos társai, azon néhány
deszkára szorított kis világon, mely
a nagy eszmék, a szelid erkölcsök és
a tiszta vidámság tanyája, hol a lét
és nem-lét fejtegetése közt szerettük
egymást tiszta önzetlenséggel ; de
csakhamar az érdek társul vette az
ördögöt s mérget adott a baráti szív-
nek. Hazugság lett minden szava s
érzelmei csupa frázis, mert úgy ki-
vánta az érdek.

Szegény lettem, nélkülöztem,
kerestem egy baráti kart, ki —
hisz nem is olyan régen — átölelve
mondá :

— Majd meglátod, meghálálom !
Hol van ? Hol ? Kerüli köszönésemet.
Minden csak egy darabig tart.

* * *

Lázás álmaim elvittek a Duna-
partra, hol láttam nagyjaink érzebe-
öntött szobrait, melyeket oly nagy
lelkesezés közt leplezett le a nemzet,
hogy lássa a világ, hogy van még
kegyelet.

— Minő pazarlás — hangzik
mellettem egy fiu ajkáról. — Azt a
sok pénzt mennyivel jobban lehetett
volna értékesíteni.

Máskor talán bosszantóbb volna
e szemtelen beszéd, de most egyéb
kötötte le figyelmemet. Túladdunán,
az öreg Gellért tetején, hol csak
nemrég feketéltek a ezitadella rideg
falai, impozáns görög-stilü épület áll.

Ez az épület a Pantheon. Oh, hála neked, *kegye-
let istene !*

Rohantam fel, nagyjaink emlékét látni.

A felügyelő mondá :

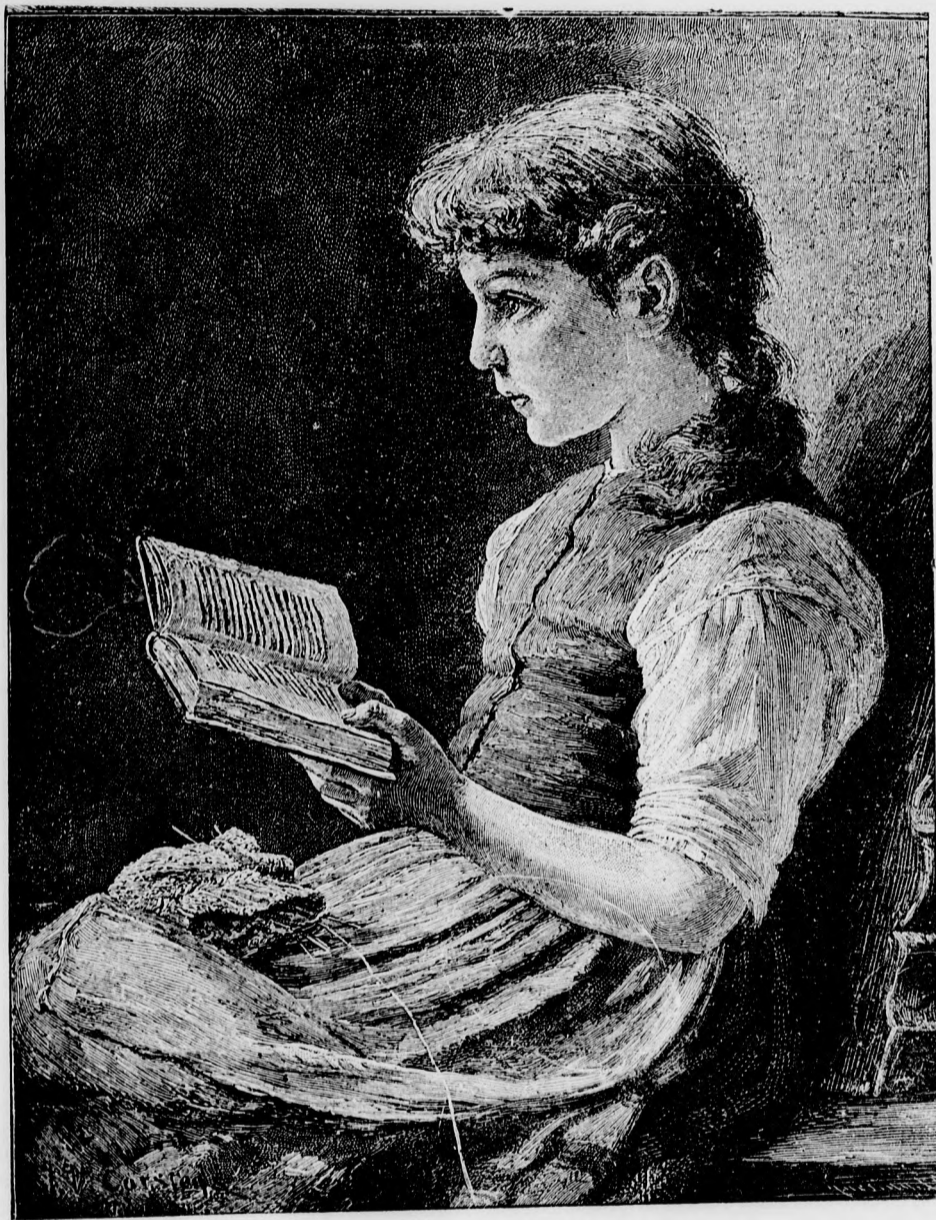
— Ezek itt Rákóczi Ferencz hamvai ; most hoz-
ták haza Rodostóból, tul rajta a Hunyadiak, a fehérvári
templomból hozták ide, a kiknek eddig csak egy-egy
keserüvizforrás őrizte emlékét, s így sorba tovább. Ott
feljebb nyugosznak újabbkori jelescink, költők, művé-
szek. Békeségesen megférnek egymás mellett, sohasem
panaszkodik egyik a másikra.

Tele van már minden hely, nem is hoznak ide
többet ; ezeket is kár volt idehozni.

De hát a kegyelet ?

Mit, kegyelet ! Mit gondol, hány mázsa ezukrot
lehetne fehéríteni ezeknek a csontjaival ?

Kegyelet ? Hát ez is csak egy darabig tart ?
Fölebredék.

—❖— Az első regény. ❖—

Aki tudja, hogy *miért* szeret : nem érdemli meg, hogy
szeressék. *Talleyrand.*

Nincs csunya nő a világon, mert a legcsunyábbnak is van
egy szépsége : az erényesség. *Richelieu.*

Az asszony alantasabb lény, mint a férfi.

Szent Pál.

Ha a nő felhasználná az értelmességét : fölébe kerekednék
a férfinak. *Goldoni.*

MILÁN GRÓF.

Irta: **Barna Tibor.**

Szabadtól nincs messze. Két órát utazunk vasuton, csupa szemenszedett „bunyeváz” állomásokon; egy órát pedig kocsin megy az ember; szép időben, porban, esős időben, sárban, azután már meglátja a végtelen síkság peremén, egy pár vén akácza alatt, a grófi „kastélyt.” Öt percz múlva ott is van. Ha vendég, savanyu arczezal fogadja Gyorgyics gróf ő méltósága, ha hitelező, még savanyubbal...

Mert hát vendég inkább csak az utóbbi fajtából látogat el hozzájuk. Az is a faluban száll meg a nagyvendéglőben. Hova is tennék? A „kastély” nem is kastély, hanem tágas, földszintes ház, svájci modorban s ott dűledezik a park egyik végében. A másik oldalán, alig harmincz lépésnyi távolban, nagy, kiterjedt nádas környékezi, úgy hogy ha a ház urának kedve tartja, pompásan kaeszázhatik a szalon ablakából. Nem is épült az soha vadász-laknál egyébnek. Az a Gyorgyics-ös, aki megépítette, garçonembernek való azilumot akart teremteni benne, ahova egyszer-másszor megtér, hogy a fővárosi kosztól és élvezetektől elromlott gyomrát megint helyreüsse.

Hanem hát azóta nagyot változott a világ. A szép nagy birtokra egymásután tábláztak be a Gyorgyicsok kölesönöket. Az első Gyorgyics, akiről tudok, Párisban töltötte a telet, nyaranta pedig leutazott valami tengeri-fürdőre, mondjuk Ostendébe. — A második ugyanigy élt és szintén csak akkor járogatott haza, amikor egy bankigazgatót kellett kapacizálni kölesön dolgában. — A harmadik már leszorult Bécsbe és csak hébe-hóba rándulhatott egy kis mulatásra Párisba, hanem akkor oly fejedelmien bőkezű volt, hogy a moulin rouge-ban orosz nagyhercegnek, a szállodában sikkasztónak nézték. Ő még tehette. — A negyedik már nem. Az életét előkelő visszavonultságban élte Szent-István-téri pompás lakásán és az ősi fényt és büszkeséget azzal mentette meg, hogy szerdán jourokat adott és egy vérbeli lengyel hercegnővel, aki saját állítása szerint egy Jagello-családbeli lithván fejedelemtől származott, viszonyt folytatott. — Az ötödik, ugyan mit is tehetett volna az ötödik? A birtoka óriási volt, de kölesönt nem kapott már rá egy krajczárt sem. Eladni pedig nem lehetett, mert a birtok a maga egészében hitbizomány. Nos? Az ötödik, miután tíz évig eredménytelenül járta a bankokat, megválasztatta magát képviselőnek. Két hónapig miniszter is volt, utána titkos tanácsos lett, egy ragyogóan szép ifju leányt vett feleségül és meghalt, a fiára hagyva egy nagy birtokot, mely után kamatokat kell fizetni és egy „kastélyt”, melyet föl kell építeni.

Gyorgyics Milán gróf — a mostani tulajdonos — azonban tetterős, szilárd jellemű és merész elhatározásu embernek bizonyult.

* * *

Miután egy gyors pillantással meggyőződött helyzete kétségbeejtő voltáról, tisztán látta, hogy nem tehet egyebet, mint: 1. vagy föbelővi magát, 2. vagy gazdagon házasodik. Három hétig gondolkozott azon, hogy mit tegyen, elhatározni azonban nem tudta magát. Ha föbelővi magát, a pokolba jut a lelke. Ha megházasodik, akkor már a földön kezdődik kárhözata. Milán gróf mindakettőt egyformán irtóztott. Fogott tehát két névjegyet, az egyikre ráírta: „megházasodom”, a másikra: „föbelövöm magam”, bedobta mindkettőt fényesen vasalt ezilinderkalapjába és egy kissé elérzékenyülve lutrizta ki a maga sorsát. A papiroson ez állt: „Föbelövöm magam!”

Milán gróf elnézte egy darabig azt a bolond irást, azután csak lepergett arcán két csillogó könyesepp. Feldühödött. Nagyon megharagudott önmagára. Micsoda gazember is, aki nem tartja meg azt, amit önmagának fogadott. Hanem ő megtartja. Megtartja, ha még egy könyezik beléje két bolond szemé, ha még úgy kapalózik ellene ostoba szive. Mért is ne tenné, hát nem az isten ujjá az a papirosdarabka is? Hát történik valami ezen a

világon ő szent felsége tudta nélkül? Nem, nem. A jó istenke megjelölte neki az utat, melyen haladnia kell. Gyorgyics bigott volt. A vakhit olyanféle családi vonás volt a Gyorgyics-grófoknál, mint teszem azt, más családnál a görögös orr, vagy a felvetett ajk. A gróf tehát nekiindult az ősi portán egy revolvert keresni, amivel föbelőjje magát, de nem talált. Az öregbéresnek volt ugyan egy beroszdásodott török pisztolya, meg egy meglehetősen jókarban levő Lancaster-gegyvere, hanem a pisztolyhoz nem volt se puskapor, se golyó, a töltények pedig madársöréttel voltak töltve, és a földesúr fájdalommal tapasztalta, hogy fogadalma teljesítését huszonnégyórára el kell halasztania. Ezalatt majd bemegy Szabadkára és megvásárolja a szükségeseket.

Be is ment.

Vett egy revolvert, huszonöt töltényt és egy doboz levélpapírost. A levélpapírost azért vette, hogy megírhasa az ismerőseinek, hogy elköltözködött a másvilágra. Csak akkor jutott eszébe, amikor idegesen törte a fejét a szálloda szobájában azon, hogy mit is írjon, hogy tulajdonképpen nincs is kinek írni. Megkönnyebbülten kelt föl az íróasztal mellől és becsöngette a szobaleányt.

— Nézze lelkem, ezt magának adom, és a kezébe nyomta a doboz levélpapírost. A szobaleány nem volt szép, hanem mosolygott és erről a mosolyról hirtelen eszébe jutott Milán grófnak valami: az élet. Nem az a bizonyos parasztos evés-ivás, hanem a jól evés, jól ivás és ami már ehhez tartozik.

— Hm! Hiszen utóljára van! — motyogta magában, amíg belepillantott pénztárczájába. — Volt nála százegetnéhány forint; elment az orfeumba. Reggelfelé jött haza, az éjjeli-őr karján, kinek útközben örök szerelmet vallott és igen boldogtalannak érezte magát, hogy az nem akarja esőkjait viszonzni. Valahogy feltántorgott a szobájába. Itt úgy, ahogy volt, felöltözve levette magát a pamlagra és nyomban elaludt.

Aludt pedig reggel hélig. Ekkor felköltötte kocsisa, aki öt óra óta állott a kocsival a szálló előtt és nem győzte már a várást.

— Méltóságos úr! Estére sem érünk haza! — duzzogta az alvó fülébe.

A méltóságos úr felriadt. Egy pillanatig ijedten nézett széjjel a szobában, azután ráförmedt a legényre.

— Jól van, jól. Eredj csak! Mindjárt lenn leszek!

Amikor magára maradt, föltápázkodott a fekhelyéről és elnyújtózkodott.

A reggeli nap aranyosan, melegen ömlött be a rideg szállodai szobába és szinte körülölelte az asztalt, a széket, meg mindent ami útjába esett. És Milán úgy el tudta nézni azokat az apró, csillogó porszemeket, amelyek a napsugárban úgy villogtak hosszú sorban, mint egy óriási fáklásmenet, en miniature. Észre sem vette, hogy majd megvakítja a napsugár. Egyebütt járt a lelke, messze innét. Talán azon járt az esze, hogy most már vége, vége mindennek. Ő legalább azt hitte.

A szemei fényesek lettek egy kissé, hanem Gyorgyics gróf önmaga előtt is röstelte volna, ha megint csak könyeznék, mint holmi érzélgős bakfis és hirtelen nekilátott a mosakodáshoz.

Negyedóra múlva megindult vele a kocsi hazafelé. Sápadtan, beesett szemekkel, szinte érzéketlenül nézegette a napban fénylő gyilkos jószágot. Töltötte. Lassan, kínos kéjjel csusztatta egymásután a hat töltényt a revolver dobjába, azután önkéntelenül felhuzta a kakast

— Ha most... gondolta.

— Nem, nem! — kiáltotta benne egy remegő hang.

— Jó, hát majd otthon, — csitította önmagát Gyorgyics gróf.

Déltájt a puztára értek. Amikor a méltóságos úr leszállt a homokfutóról, valami hideg borzongás nyargalt végig rajta; félt attól, hogy nem lesz elég bátorsága hozzá.

— Milyen ostoba vagyok, — gondolta. — Rábizom magam a vak véletlenre és azután megjédek tőle, pedig magam csináltam azt az ostoba „véletlent.” De hát, ha ostoba, minek engednék neki? Hiszen az élet szép és a munka nemes. Miért ne dolgoznék?

Bent a lelke mélyén pedig egy gúnyos hang szólalt meg kegyetlen szatírával.

— Egy szorgalmas Gyorgyics!? Egy munkás Gyorgyics!? Ah, Milán gróf, hazudsz! Nem munkakedvelő vagy, hanem gyáva. Ha henczegeve felvetted a dilemmát, ha meggondolatlanul megbolygattad a sors dolgát, engedelmeskedj a dilemmának és vedd alá magad a sorsnak, amit magad csináltál magadnak. Különböztetve gyáva vagy, gyáva, ha mindjárt minden szentekkel is igazolod, hogy egy gazdag polgárlányt elvenni sokkal kisebb bűn, mint öngyilkossá lenni.

Milán keserű mosolylyal adott igazat ennek a maró beszédnek. Igaz, igaz!

— Méltóságos úr, vendége van. — Jelentette az öregbéres, kalapját tisztelettel kezében tartva.

— Vendég?

A gróf csaknem elszédült. Igazán megijedt. Vendég? Micsoda vendég? Hiszen az apja sohasem lakott állandóan a puztán és senkivel sem barátkozott. Talán valami fővárosi ismerős? De hogy is támádkodhat valakinek az a szerencsétlen ötlete, hogy őt ebben az omlófélben levő „kastélyban” meglátogassa.

— Nem, nem, — világosította fel az öregbéres, — Cseresnyés nagyságos úr van itt.

— Cseresnyés? Hiszen olyat nem is ismerek; — nyugtatzkodott a gróf.

— A kocsitengely tört el itt a határban. Azután úgy gondolták, hogy nem haragszik meg a méltóságos úr, ha arra az időre, míg a kovácsunk megreparálja a hintót, a nap elül beülnek a kastélyba?

— Csak a nagyságos úr van itt?

— Dehogyan! Ó nagysága a nemzeti asszony meg a kisasszonylánya is vele van.

— A kisasszonylánya?

— Ugy ám!

— Már idősebb a kisasszony?

— Nem a! Nincs tizenhat hónapja, hogy visszakerült Bécsből, ahol iskoláztatták.

Tehát finomabb emberek.

Milán bement az öregbéreshez és lekeféltette magáról az út porát. Tudja az isten, egyszerre megjött a jókedve. Szeretett volna szép lenni, hódító. Jóformán maga sem tudta, hogy miért, de csak egyre pödörte vastag, fekete bajuszát.

— Mikorra lesz kész az a koesi?

— Hát azt hiszem, délután két órára elkészül vele a kovács.

— Hiszen akkor... Tán csak volt a szakácsnének annyi esze...

— Ob, hogyne... Minden kész. Csak a méltóságos urat vártuk.

— És ha nem jöttem volna?

— Ej, dehogyan nem. Már bocsánatot kérek a méltóságos úrtól, de ha szép lány vendég van a háznál, az haza huzza a gazdát, — mosolygott a vénember.

Tehát szép is! Valami halk öröm rezgett végig Gyorgyics lelkén és ruganyos léptekkel, mosolyogva sietett a „kastélyba”...

Délután két órára csakugyan elkészült a kovács munkájával és Cseresnyésék búcsúztak.

— Végtelenül sajnálom, hogy csak ily rövid ideig volt szerencsém...

— No majd máskor, ha talán gróf úr ellátogatna hozzánk. Csak egy „maeskaugrás” ide.

— Ha a nagyságos asszony megengedi?

— Örülni fogunk.

— Kezeit csókolom. Ajánlom magam. — Kisasszony!

Bolondos zavar támadt lelkében, amikor belenézett a leány hamisbarna szemébe. Talán egy kissé jobban is megszorította kezét, semmint illet volna. Ügyetlen volt. Haragudott is érte magára.

Cseresnyésék felültek s amikor a koesi elindult, Piroska kisasszony még egyszer megfordult és szívélyes mosolylyal intett

búcsút. Milánnak utólérhetetlenül bájosnak tetszett a leány. Mosolyogva, szinte boldogan nézett a koesi után. Csak amikor az az úthajlásnál eltűnt szeme elől, komorodott el hirtelen.

Bizonytalan hangon, szórakozottan kérdezte az öregbérestől:

— Aztán gazdagok ezek a — hogy is hívják — Cseresnyésék?

— Ó, nagyon szép birtoka van, és a leány egyetlen gyermeke.

Milán gróf fölnézett az égre. Kék volt az és mosolygósan derült. Ő azt hitte, hogy az isten mosolyog és elfelejtette neki azt a könnyelmű lutrizást.

— Nézze, hoztam magának valamit, — szólott az öregbéreshez. És odaadta neki a fénylő buldogg-revolvert ajándékba.

Azt hitte, hogy neki most már élni kell. Pedig dehogyan! Élnie senkinek sem kell, de mindenkinek szabad.

— Az első szivar. —

RÖPKE GONDOLATOK.

Van hitvány győzelem is. Amit az erős a gyöngén; a kevély a szerényen; a gazdag a szegényen; a hatalmas az elnyomottak fölött arat.

Légy több, mint amennyinek látszol!

Nagyvárady Myra.

— ✧ — Meglesett találka. — ✧ —

Vendéglősné lánya...

*Hallgatja a
vig dana szót
Vendéglősné...
csalja... lánya!
Belesír a
vig nótába.*

*Hallgatom a
bús dana szót
Künn a sötét
éjszakába!
Kaczagok a
bús nótába!!*

Gyökössy Endre.

*** Vendéglősné lánya... ***

~ Vili. ~

(Vizió)

Álmatlan éjszakákon,
Ha ébren álmodom,
S egy boldogabb jövőről
Szövöm gondolatom:
Gondolatom aranyugára
Vilike megjelen . . .
S „Ő” is együtt virraszt velem, az
Álmatlan éjeken . . .

Ekkor nem jutok szóhoz,
Miként Ő, rendesen
Csak a keblemre vonom
Némán és édesen . . .
Ő szabadulni akar . . .
De szíve „mást” dobog:
Hogy mi „így”, egymás keblén
Vagyunk csak boldogok . . .

. . . És Ő szóltan hozzám simult . . .
Csak a szíve mesélt:
Sokatmondó némasággal
Egy tündérszép regét . . .
S e regébe beleszövé
Keble forró vágyát,
Lelke édes reménységét,
Szíve boldogságát . . .

. . . És künn az éjszakában
Kigyúlt egy szép csillag,
S a hold hideg fényében
Árván, búsan ballag . . .
A fényét reánk veté
Egy piczi nyíláson,
Melyet épp azért hagytunk,
Hogy hozzánk belásson . . .

. . . Boldog perczek tanúja,
Égi csillagsugár! . . .
Nézz be hozzám gyakrabban,
Utad, ha erre jár:
Úgy éjféltajt, amikor
Ő ismét megjelen
S az álmatlan éjeken
Együtt virraszt velem . . .

. . . Oh, álmatlan éjszakák
Édes tündéralma! . . .
Hogyha a ti képetek
Mind valóra válna:
Oh! . . . akkor nem csalódnám
Úgy, mint most csalódtam:
Azt hittem, ébren vagyok —
Pedig hát — álmodtam . . .

Romy Mihály.

A mostohagyerek.

Irta: **Beksics Gusztávné.**

(Vége.)

S egy nap Klára, ki becsületes volt, — azt érezte, hogy ő boldogtalan, mert nem szereti az urát. Ugyan ezen öntudatra ébredésével azt is konstatálta, hogy mást szeret. S az a más egy idegen ember. A table-d'hôte-oknál szomszédja volt. Halvány, nagy, mandolametszésű fekete szemekkel. Szótalan, sőt melázó férfiú! Csupa költészet, csupa szív! Csupa humanizmus. Ha légy röpiút édességeire, óvatosan fogta meg, és eleresztette! Husz nem evett, csak a növény- és készlet-neműekkel élt, mert — úgy mondá, — az kegyetlenség, hogy gyilkolva egyék az ember. S az állatok is Isten teremtsései. Azok is ép úgy éreznek, gondolkoznak, mint mi, csak nem beszélnek!

Klárka órahosszat is elhallgatta őt, míg férje egy mellékteremben szivarozott. Kikérdezték egymást, és Klárka elmondotta, mily boldogtalan. Csupa részvétből ment férjhez, hogy a gyermek anyja lehessen! S hogy a gyermek nem szereti, s ő úgy fél szeméi nézésétől! A gyermek betegsége miatt utazik. Ezek a szemrehányó tekintetek üldözik. Vigyáznak rá, féltékenyen!

S a gyermekeleány kileste e párbeszédet és besugta apjának.

Fenyegetéssel, majd karhatalommal állt szemben a csábtóival, de nem bírt vele a férj!

Békésen tért ki a szelid szerelmes, és fejet hajtva, ismétlé Klárka, hogy ő nem tehet róla, de szereti!

S ekkor a férj párbajra hívta a felesége csábitóját, melyben minden dühe és féltése daczára, ő esett el. Klárka irtóztató lelkifurdalást érzett.

Érezte, a gyermeket is lassan ő viszi a sirba, hogy elvette tőle az apja szívét, most meg elvette tőle az apának életét . . .

Utolsó szempillantásában, melyet haldokló férje rá vetett, ott volt a gyermek tekintete is!

De hát fiatal volt s az, akit szeretett, ott állott mellette vigasztalásul, kárpótlásul.

* * *

És hazajött Klárka özvegyen, jómódban, hogy bátyját meglátogassa, ki már a birtokukon gazdálkodott. Itt akarta eltölteni gyászévét, míg eljön érte „Ő”, kivel megölték a férjet. Beteg mostohalányát is magával hozta. Táviratára ott várta az indóházánál fivére és egy klumpában eszszogó béres, — mert a parádéslovakat befogni nem lehetett — betegek.

Felült a szép asszony mostohalányával a kis kocsi, fivére mellé és meghatottan nézdegélte a falut, a templomot, ahol megkonfirmáltak. Szíve megifjúdott és visszavágyott abba a gyermekkorba, midőn még lelke is oly tiszta volt, mint fehér ruhája, melybe édesanyja öltöztette.

S megszólalt a harang, melyen, mint régente, úgy, hogy lelkeben is zsongott. A szentegyházból kihallatszott az a zsoltár, mely Istent kéri, mentse meg lelkeinket a büntől.

És Klára megdőbönt. Ő nagy bünös, — gondolá — igen, nagy bünös! Eszébe jutott a férj.

S az az ifjuember, ki a légynek sem vétett, most gyilkossá lett ő általa.

Keserü könnyek peregték le arczára, úgy, hogy a fivér vigasztalni kezdte:

— Ne sirj! Itt maradsz! Elfeledeled szerencsétlen, jó férjedet! Hej! csak én kezem közé kapjam azt az idegent, aki leszúrta, tudom, vége lesz neki!

És Klára megdöbbsent, hát vége, vége minden boldogságnak! „Ő” ide nem jöhet! „Ő” itt nem lesz szívesen fogadva. Hiszen az „Ő” kezeire férje vére van rátapadva!

És még jobban sirt! Vége, vége mindennek! Mostohalánya itt pártfogóra talált!

Ha hozzámegy, elveszti fivérét! Fivérét akit imád!

De hát hiába volt a nagy áldozat? Hát nem élhetne-e bátran a férj, ha úgysem mehet hozzá feleségül?

Nap-nap után e kérdésen töprengett, míg egyszer ki nem mondta szíve vágyát fivére előtt.

— Hozzá tudnál menni feleségül ahoz, ki meggyilkolta férjedet? Nem félnél Istentől, hogy lakodalmi-ágyadnál megjelenik véres árnya? És a leány?...

— Ne beszélj így! kérlek, ne kínozz! — kiáltá Klárka. — Mostohalányom itt maradhatna!

— Hát verd ki a fejedből! Még fiatal vagy! Lehet más szerencséd is! de ne kísérsd Istent! Ne szomorítsd e gyermeket!

És Klárka szótlanul vonult ki a kertbe, hogy fivére szemrehányásaitól meneküljék. Ott lerogyott a padra, tenyereibe temetve arcát, könnyeit.

Egyszerre, egy alkonyatkor, valami fájdalmas siró hangot hallott. A fák közt, messziről úgy pislogott valami fény. A hang is onnét jött. Babonás félelem vett erőt lelkén.

Odarohant. Azt hitte, hogy férje panaszló sirása az, ami úgy hangzik.

A fény a kert végében levő istállóból jött.

Benyitott. Pajzán csikócska ficzkándozott feléje, nagy, villogó szemekkel, egy csillaggal homlokán. Amint beljebb lépett, a kis állat az anyja hasa alá bujt, jóízűen esemesegni kezdett az emlőjéből, de onnét is visszakintgetett hamisan feléje.

— Ez a négynapos csikónk, nagysága, — szolt a vályu mellől a kocsis.

Ugy-e milyen szép!

Ezért nem mehetünk a parádéskocsival a nagysága elébe!

De Klárka tovább figyelt, nem a kocsisra. Valami panaszhang, de már közelebről hallszott, úgy fáj ez zaklatott idegeinek.

— Ki sir itt? — kérdé, benyitva az istálló másik részébe! Ott sirt a mostohalánya!

S ott, mielőtt még választ nyerhetett volna, a szénán feküdt egy négynapos borju, bekötött szájjal, és bőgött keservesen. És a leány szeméi, e nagy, fekete szemek, könnyel telve meredtek Klárka felé, szemrehányóan! Ő is *mostohagyermek*? — szolt a leányka!

A fiatal asszony elsikoltá magát.

— Miért sírsz? — kérdé a leányt.

De a kocsis felelt:

— Ré, kérem ássan, mert fejés előtt nem engedjük szopni! Ré az anyja után! Hjah, kérem ássan, a borju nem csikó, az mostohagyerek!

— Mostohagyerek, mint az enyém, kinek elvontam apja szeretetét! — kiáltá Klára és elájult.

* * *

Mikorra, — úgy három hónap mulva — fölépült Klárka, nem emlékezett semmire. Elfelelte Páris, férjét, csak a kis, szomorú leányt nem, sőt még a barátját is kitörölte emlékéből.

Mikorra kivitték a kertbe, a kocsis már kézenvezette ki a csikót és vigasztalva mondta:

— Nagysága kérem! A bogyut főneveltük ám! Hogy úgy tetszött sajnálni, hát engedték szopni!... Hjah! nagyon szeretjük ám a nagyságát.

És Klárka meggyógyult. Kigyógyult, sőt szeretetével megkurálta mostohalányát is...

„Odalenn már nem fáj semmi!”

Irta: Mártonffy Imre.

(Pályamunka.)

Medgyessy Mártha asszony a tükör előtt állt s gazdag sötét-szőke haját fonatokba rendezte el. Elégedett pillantást vetett a tükörbe, aztán tiszta, csinos szobájában tekintett körül és mosolygott. A nap sugarai átszűrődtek a csipkefüggönyön, a rózsák illata oly kellemes volt és a szép özvegy oly boldog és vidám, hogy halkán énekelni kezdett. Egész életében nem volt oly boldog, mint ezen az áldott vasárnapon.

Csinos, fekete kásmirruhát öltött magára, ekkor kopogást hallott az ajtón, s mintegy harminczéves, deli fiatal ember lépett a szobába. Márhát megölelte és szenvedélyesen csókolta ajkát és arcát.

— Mily gyönyörű asszony vagy! — mondá, miközben csodálattal szemlélte. Ebben az új ruhában olyan vagy, mint egy grófnő! Mintha nem lennél több huszévesnél!

— Pedig már harminczhat tavasz vonult el fejem fölött! mosolygott a szép özvegy.

— Eh, mitse tesz ez! — kiáltá Pelsőczy Ferenc. Mindenki olyan idős, amennyinek látszik. Barátaim mind irigylik az én szép menyasszonyomat. De csak mosolygok és azt gondolom magamban: hogy nemcsak csinos lesz a feleségem, hanem derék, házias, jó, szorgalmas és hű, minő Budapesten kettő sines.

Mártha szeme könnyelábbadt. Megfogta vőlegényének munkától kérges kezét, és szívéhez szorítá.

— Te jó, kedves Ferenc! — mondá gyöngéden. Nem is sejtettem, hogy örömtelen életem derekán, még szerencse és boldogság rám fog mosolyogni.

— Bizony, most pedig legyünk vigak! kiáltá Ferenc, s menyasszonyát hévvel megcsókolta. Mi a terved mára?

— A vasúti állomáshoz megyünk leányomért, vagyis a te jóvendőbeli leányodért! — viszonzá a szép özvegy.

— Valóban. Ha erre gondoltam volna, a kicsikének hoztam volna cukros tortát.

— Seabaj, ami késik, el nem mulik!

Mártha vidáman kacagott.

— Ágnes nagyot nézne rád, ha cukros tortával fogadnád! Hisz már tizenhétéves! Szegény beteg nővérem házlartását vezette Szegeden félévig. Most nővérem meggyógyult s Ágnes újból hozzánk jön, hogy varróintézetemben segítségemre legyen. Elbámulsz majd, ha a „kicsikét” meglátod.

— Bah! — dörmögé Pelsőczy — tizenhétéves korban még gyermek a leány. S ha a cukortorta nem való már neki, akkor veszek neki szalagot.

Eközben Medgyessy Mártha feltette kalapját és fátolát, napernyőt vett elő és vőlegénye karjain elhagyta a házat. Valóban szép volt; arca az örömtől és boldogságtól ragyogott s szeme tündöklően fénylett.

— Pompás asszony! — gondolta magában Pelsőczy. Jobb választást nem tehettem volna, ha mindjárt néhány évvel idősebb is, mint én. — Mártha! — szolt fennhagyon — a következő héten megtartjuk a kézfogót. Őszre lakodalmat ülünk s télen kedélyes kis otthonunk lesz.

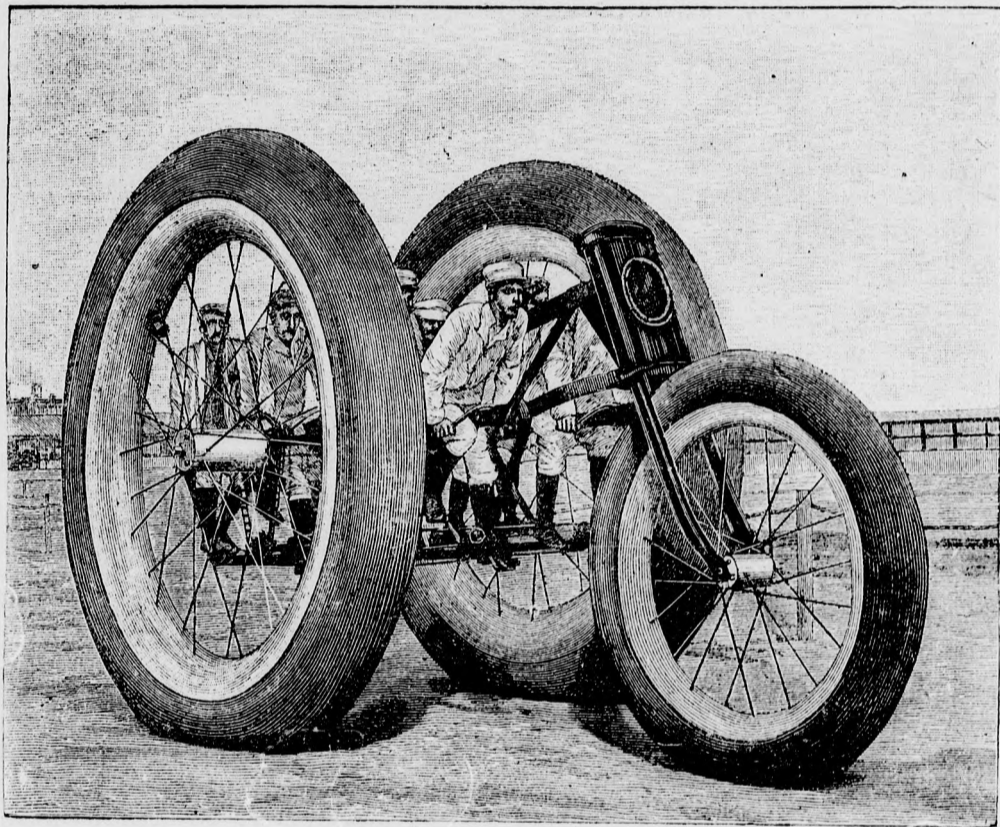
Medgyessy Mártha mosolyogva bölintotta fejét. Nem volt ellene kifogása. Vidám csevegés közt értek a pályaudvarhoz s ép jókor, mert a vonat dübörögve érkezett meg.

— Kíváncsi vagyok a „kicsikére“! — gondolta Pelsőczy. Bizonyára valami sovány kis teremtes lesz, lelógó hajjal és rövid szoknyával!

Menyasszonyával minden érkezőnek a szeme közé nézett s Mártha is kutatva tekintet körül. Ekkor hirtelen magas, karsu leány borult az özvegy nyakába.

— Kedves gyermekem, itthon vagy újból! — kiáltá Mártha boldogan, miközben Ágneset esókokkal boritá el. Nézd, itt van mostohaapád! Nyujtsd feléje kezedet. Ugyebár, szeretni fogjátok egymást?

Pelsőczy Ferencz némán nyujtá mostohaanyja felé kezét. Nem talált szavakat, hogy üdvözölje. Megbűvölve meredt reá. Nem ilyennek képzelte Ágneset. Anyja szép volt, de a leány? Ah, minő volt anyjához képest, észbontóan szép, mint a fésző rózsza.

—••• A világ legnagyobb hármaskereke. •••—

A leány testére liliumfehér atlaszruha simult s rózsás areza, üde, ingerült volt. Önkénytelen összehasonlítja a két nőt. Mily fénytelennek látszott Mártha szeme, leányának ragyogó, csillogó szeméhez képest. Szeméről lehullt a hályog s látta, hogy Mártha alakja nem is olyan kívánatos, mint leányáé. Bájos, sylphid alak volt s mozdulata keeses, fürge.

Pelsőczy egészen elnémult. Folyton összehasonlítást tett az anya és leánya közt s a tizenhét év bájai és ifjai szépsége egészen elvakították. Mily hervadt és vénnek látszott Mártha a bájos leányka mellet.

Ágnes mostohaapjára félénk pillantást vetett, aztán anyja karjába kapaszkodva csevegett mindenféléről, nagynénjéről és szegedi élményeiről. Félévi távollét után lehet is sok mindenről beszélni. Így érkeztek haza. Ágnes a hordárral, ki a bőröndöt hozta, előresietett. Átöltözni akart. Addig a szerelmes pár az utcán várakozott reá.

— Nos, hogyan tetszik Ágnes? — kérde Mártha, mikor egyedül volt vőlegényével.

— Hm! — szólt Pelsőczy mogorván. — Alig láttam még!

— Oh, Ferencz! — kiállott fel az anya sértődve. — Ágnes szép leány, ezt csak el kell ismerned. És milyen jó! Valóban nem fog terhedre lenni egy csöppet se!

Pelsőczy Ferencz mitse felelt s Mártha fájdalmasan hallgatott. Azt hitte, hogy vőlegénye bizonyos ellenszenvet táplál leánya iránt s ez mélyen elszomorította.

Végre visszajött Ágnes. Világos battisztruhát öltött magára és még bájosabb volt, mint azelőtt. Pelsőczy lopva tekintett a bájos jelenségre. Mindhárman felültek a villamos-vasutra s a városligetbe mentek, hogy kedvükre mulassanak.

De, dacára a szép nyári napnak és a kedélyes vasárnapnak, nem volt valami jó kedvük. Mártha hiába igyekezett jó hangulatot erőszakolni magára.

Nem tudta, mire magyarázni, hogy se a leánya, se a vőlegénye egymáshoz nem szólnak, sőt kerülnek tekintetüket. Szomorodott szívvvel gondolt a jövőre. Mi lesz ebből, ha ezek ketten, kik legközelebb álltak szívéhez, egymást gyűlölik.

Korán hazatértek a kirándulásból. Mikor a két nő egyedül volt szobájában, Mártha a pam-lagra vont a leányát, s melléje ülve, átkarolta nyakát.

— Kedves, szeretett gyermekem, — mondá és hangja remegett, — észrevettem, hogy neked Ferencz nem tetszik. Kérlek, az én kedvemért, légy vele barátságos! Nem sokáig tart, hisz nemsokára férjhez adlak. Aztán egészen magam lennék, ha nem volna Ferenczem. Ezért, kedves gyermekem, hadd honoljon béke a házukban. Ha elégedetlenség költözik a házba, akkor a boldogság mindörökké eltűnik!

Ágnes nem válaszolt. Anyja keblére hajtá fejét, s hevesen zokogott. Mártha megcsókolta a leány fehér homlokát és aranyhaját. Maga se tudta, hogy miért oly szomorú és elfogult.

A következő napon este eljött hozzájuk Pelsőczy, mint mindig rendesen, ha munkáját elvégezte.

Mindkettőjük felé nyujtá kezét, s kis kosárka hatalmas-szemű ananász-földepret tett az asztalra.

— Itt van egy kis nyaláncság! — mondá nyers hangon.

Mártha esodálcokozott eleintén, aztán tányérba töltötte az epret s leányát kínálta meg vele először.

— Köszönöm, nem eszem epret! — viszonzá Ágnes.

— Nos, aki nem eszik, az ránéz! kiáltá Pelsőczy dühösen. Az epret különben is neked hoztam, Mártha. Edd meg magad! Mártha lopva könnyet törölt szét szemében.

Az elégedetlenség szelleme már a küszöbön állt, pedig, hogy rettegett tőle. Mit tegyen, hogy eloszlassa? Kénytelen-kelletlen evett a gyümölcsből, s mindent elkövetett, hogy Pelsőczyt felvidítsa, de ez mogorva és hallgatag maradt.

Ágnes némán fejezte be munkáját. Amint varrását összehajtotta, így szólt anyjához:

— Anyám, elmegyek Ilonához. Még nem is tudattam vele, régi jó barátómmal, hogy megérkeztem.

És rövid köszönés után elment. Ez így történt minden este, akár jött Pelsőczy, vagy nem.

Mostohaapa és leánya nem váltottak egymással egy pillantást se, legfeljebb röviden köszöntötték egymást.

Pelsőczy egész este szófukar volt és menyasszonyához is alig szólt. Vigkedélye egészen eltűnt s alig bírt Mártha belőle egy-két szót kierőszakolni.

Szegény asszony mélyen elszomorodott, de külsőleg rendes viagságát mutatta, ez azonban álarcz volt.

Titkos fájdalommal vette észre, hogy nemcsak Ferencz, hanem Ágnes is megváltozott. A leány nem énekelt és nem nevetett többé. Magabazárkózottá lön s Mártha gyakran észrevette arcán a titokban hullatott könnyek nyomát.

Igy következett el megint egy vasárnap. Este Mártha könyörgött leányának, sirva kérte, hogy rendes vasárnapi kirándulásukról ne mondjanak le.

— Mi kifogásod van Ferencz ellen? — kérdé az asszony sirva.

— Semmi, semmi kedves anyám! — viszonzá Ágnes s bájos arca vérpírossá lön. — Ha kívánod, elmegyek veled.

Mindhárman kirándultak. Pelsőczy kivételképen nagyon jó hangulatban volt. Nevetett és élezelődött menyasszonyával, de

leányát. — Hisz már nem bizik bennem! — gondolá magában szomoruan.

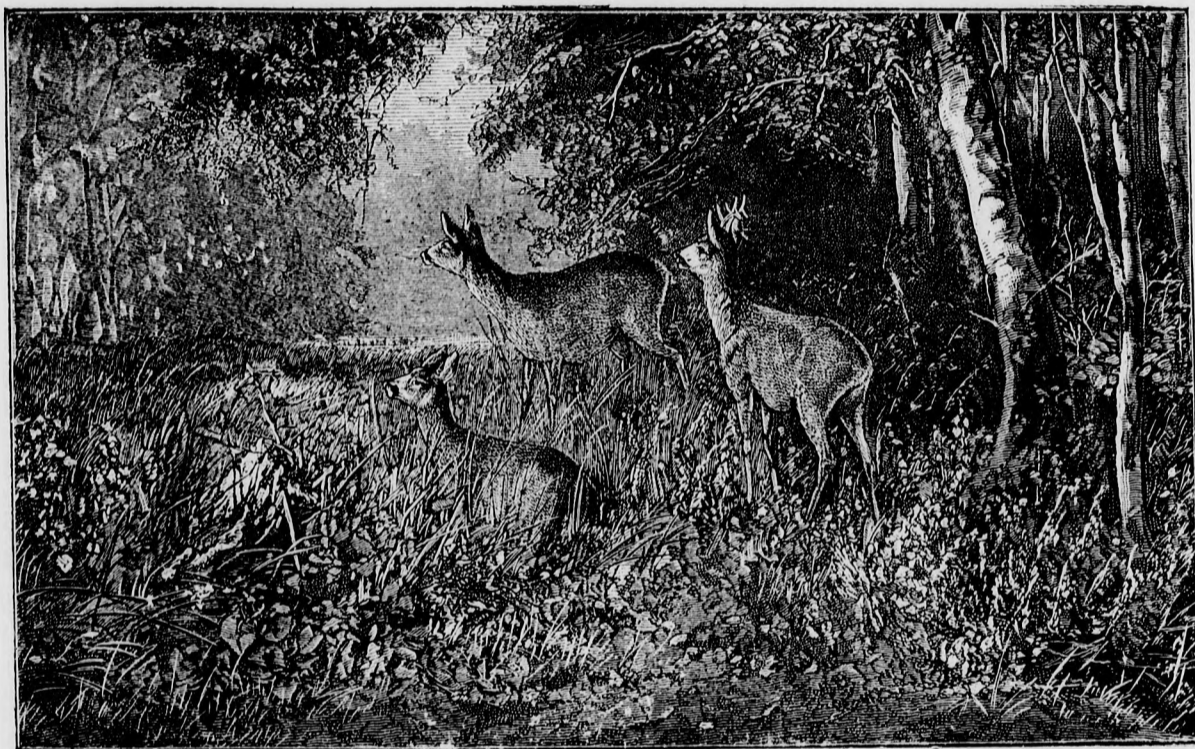
Másnap Pelsőczy nem látogatta meg menyasszonyát. Rövid levélben arról értesíti, hogy külön órában dolgozik, hogy az esküvőre félretegyen néhány forintot.

Igy mult el egy szomoru hét. Vasárnap délután Mártha üzletébe ment, hogy az ő és Ágnes munkáját becsomagolja és elszállítsa. A fiatal leány egyedül maradt otthon. Dolgozgatva ült az ablak előtt, de könnyei a finom vászonra hullottak. Majd hangosan zokogni kezdett, s kezét dobogó szívére tevé. Ugy fájt a szíve, szeretett volna meghalni.

Ekkor hirtelen erős kopogást hallott az ajtón. Égő pirborítá a leány arcát. Talán csak nem Pelsőczy? A következő pillanatban csakugyan ő lépett be és óvatosan nézett körül!

— Nincs idehaza Mártha? — kérdé halkán.

Ágnes époly halkán susogta, hogy „nem”, de a mostohaapa nem távozott el. Sötét tekintettel állt meg a szoba küszöbén és kulapját kezében forgatta.

—••• Tavasz az erdőben. •••—

daczára hangos kacajának, arca komoly és szeme sötét volt. Ágnes nem vett részt e viagságban. Halvány és szomoru volt és szeme vágyakozva tekintett a távolba.

— A hercegnő bizonyára szegedi ideáljára gondol? — jegyzé meg Pelsőczy gúnyosan. Kicsoda az báró vagy gróf? Nos Mártha az így sokáig nem tarthat, ez türhetetlen állapot.

Ágnes hallgatva eltávozott és Mártha könnyekre fakadt.

— Hogyan tudod ezt a gyermeket így gyötörni! — panaszkodott neki.

— Oh Ferencz, ha szeretsz, légy barátságosabb Ágneshez.

— Hisz egy jó szava sines hozzám! — dörmögé a mostohaapa.

Ferencz dühös és boszus lett. Ágnes hazamentükben egy szót se szólt, s Mártha halkán sirdogált. — Miképen fog ez végződni? — kérdé magában. Szerette vőlegényét odaadó, önfeláldozó szerellemmel, mint csak az asszonyok tudnak szeretni, de egyetlen gyermeke is drága volt szívének. Melyik részre álljon melyiknek adjon igazat, amikor mindketten igazságtalanságot követtek el? Egész éjjel ezen töprengett, sőt Ágnes se tudott aludni. Mártha hallotta halk zokogását. Az anya nem kérdezte

— Mi kifogása van ellenem, Ágnes? — kérdé tompán. Mondja meg, miért vagyok én szálfka az ön szemében?

A leány nagy szemet meresztett rá és keservesen kezdett zokogni. A következő pillanatban Pelsőczy hozzásiert és szenvedélyesen ölelte keblére. Arcát, haját, eperajkát forró csókokkal halmozta el.

— Édes, drága Ágnes! — suttogá hévvel. — Csak téged szeretlek! Már az első pillantásra megszerettelek! Mondd csak, szeretsz-e úgy, mint én téged?

A csókok, a kéjmámor hatása alatt Ágnes mindenről megfeledkezett. Szendvedélyesen adta vissza a csókokat s szorosan átölelte az erős férfiut.

— Szeretlek! — suttogá a fülébe. Jobban, mint életemet, egyetlen boldogságom! Ez volt az, ami oly szomoruvá tett!

— Szerelmem, drága szerelmem! — susogá Pelsőczy és fokozódó hévvel csókolá a leányt. Ilyen forró, égő szenvedélyvel sohase csókolta meg Mártát, vére sohase pezsgett ily hevesen ha Mártha volt a karjai közt. Most érezte csak, hogy mi az igazi szerelem és boldogság.

Hirtelen kiszakítá magát Ágnes az ölelő karokból és sirt.

— Oh, szegény, jó anyám! — zokogá. Szegény drága jó anyám!

Pelsőczy is kiabándult és komolyan nézett rá.

— Nos, mondá, — Mártha bele fog nyugodni. Hisz közületek csak egyet vehetek feleségül, s én téged akarok!

— Ah, megreped a szive! — kiáltá Ágnes sirva. Minket szeret legjobban a világon, s mi csaljuk meg őt ily csalárd módon?

— Bah! Minden szentnek maga felé hajlik a keze! — viszonzá Pelsőczy nyersen. Mártha nem egy könyvet fog hullatni az igaz, de végre is bele kell egyeznie. Anyósnak jó lesz, s mint ilyent szeretni is fogom, de feleségül nem veszem, annak vége! Ma komolyan akarok vele beszélni! Röviden végzek. Aztán megkérem a kezedet, drága kincsem!

Ágnes fölegyenesedett.

— Soha! — mondá szikrázó szemekkel. Azt hiszed, hogy szegény anyámat megcsalom, elrablom kedvesét, s boldogságát széjjeltépjem? Sohase! Inkább meghalok és elpusztulok! Mily keservesen dolgozott értem évekig, mily sok veszélynek tette ki magát, mennyit nélkülözött értem, mennyi jóságot és szeretetet halmozott reám, s most mindezekért hálából eláruljam és összetörjem a szívét? Hála a jó Istennek, ily haszontalan még nem vagyok.

Pelsőczy durván megragadta a leány kezét és szikrázó szemmel tekintett reá.

— Tehát nem szeretsz? — ordítá és hangja hörgött. Akkor az előbb csak üres beszéd volt minden! szép frázis, nem egyéb. Csak ha feleségemmé léssz, hiszek szerelmedben!

Aztán hirtelen szelid és barátságos modoru lett. A leányt keblére ölelte, s forró csókokkal borítá el arcát.

— Kedves, drága Ágnesem, könyörgött, ne hagyj el! Mit én neked az élet nélküled és szerelmed nélkül?!

— Szeretlek, szeretlek, forrón, igazán! — suttogá Ágnes. Bebizonyítom neked, hogy jobban szeretlek, mint életemet és üdvömet. De ez volt az utolsó csók! Hagyj el Ferencz! Örökre el kell válnunk.

— Soha! — kiáltá Ferencz szenvedélyesen. Feleségemmé léssz. Boldoggá akarok tenni!

A leány kiszakítá magát az ölelő karokból és esküre emelte ujjait:

— A Mindenható Istenre esküszöm, hogy sohase leszek a feleséged! — kiáltá ünnepélyesen. — A hatalmas Isten vegye el az életemet, ha eskümet megszegem!

Pelsőczy vad, dühös kiáltásban tört ki.

— Sohasem szeretted! — kiáltá magánkívül. — Te és anyád szédültátok életemet, boldogságomat tettétek semmivé! Átkoztatok meg, ha még egyszer e küszöböt átlépek! S mint egy örült, rohant el, Ágnes pedig rémült sikoltással eszméletlenül rogyott össze.

Késő este volt, midőn Mártha újabb megrendelt munkával és az eladott munkákból befolyt pénzzel hazatért. Ágnes eközben magához tért és rendes helyére ült, de alakja meg volt törve, arca halotthalvány, úgy, hogy Mártha megrémült.

— Mi történt? — kiáltá aggodalmasan. — Beteg vagy?

— Tudj meg mindent! — viszonzá Ágnes tompa hangon.

Mártha reszkető kézzel dobta le a hozott munkát. Titkos aggodalom szoritá össze szívét. Aztán leánya mellé ült és fejét keblére vonta.

— Nos, mondj meg mindent! — kéré remegő hangon.

Ágnes elmondta a néhány órával előbb történt eseményt szóru-szóru. Nem színezett semmit.

Kemény szavakkal ítélte el önmagát, hogy lelkében támadt bűnös szerelmet nem bírta elfojtani. Végre vad, heves zokogásban tört ki.

Mártha egy hangot se szólt. Mereven és köny nélkül bámult maga elé. Ez volt tehát az, amit sejtett, amitől remegett és

félt. Megsemmisítő erővel tört be békelakába a boldogtalanság démona és megölte a szeretetet és békét. Halotthalvány arcáról egy könnyesepp se gördült végig, nem birt sirni, ugylátszott, mintha e borzasztó fájdalom kövé meresztette volna.

— Oh, anyám, te nem sirsz? — zokogá Ágnes. — Legalább szólj valamit!

— Sirni? — ismétlé Mártha tompán. — Boldog gyermek, te még tudsz sirni! Nekem már nincsenek könnyeim! Ami ben, sőmben ég, azt könyek el nem oltják többé!

A leány térdreborult anyja előtt és égő arcát anyja jég-hideg kezéhez szoritá.

— Bocsáss meg, anyám! — könyörgött forró könyek közt. Mondd csak, meg tudsz-e bocsátani?

— Gyermekem, szegény gyermekem, nem vádolkak téged! Nem vagy te bűnös! Megmutatom neked, hogy anyád tud ugy szeretni, mint egy anya a leányát! Menj férjhez Ferenczhez, légy boldog vele! Én pedig messze, messze külföldre megyek és sohase térek vissza! Jelenlétem ne zavarja boldogságtokat és békéteket és anyai áldásom kísérjen örökkön-örökké.

Mártha e szavakat tompa, fagyos hangon mondá s kihült, könnytelen szemmel meredt maga elé. Ah, a meleg, érző szív e kebelben jéggé dermedt.

— Nem, anyám, — mondá Ágnes szilárdul, — az nem lehet! Gondolhatod-e, hogy élvezhetem a boldogságot, midőn a tiedet elraboltam? Részemre mostantól fogva nem mosolyog többé a boldogság és öröm napsugara. Az élet csupa kín és fájdalom, bűn és szégyen; csak a sirban van az örök béke és nyugalom. Ah, bárcsak meghaltam volna!

— Oly ifju vagy még gyermekem! mondá az anya gyöngéden. Az élet még boldogsággal kecsegtet téged! Feledhetsz, ezért élned kell, boldog léssz. Rám nézve meghaltak: a boldogság és remény. Ma temettem el mindenemet, ami életemben a legbecsesebb, legdrágább volt. Nekem már mindegy.

Két puha kar fonódott az asszony nyaka köré, s reszkető hang hatolt fülébe:

— Nem hagylak el, anyám! Vigy magaddal én is meghalni szeretnék!

Mártha keblében feltámadt az anyai érzés és szeretet.

— Nem szabad meghalnod! — kiáltá szenvedélyesen. Élned kell és boldogan. Éltet adtam neked, s most azt lássam, hogy eldobod magadtól? Ágnes gyermekem, élj az én kedvemért, anyád kedvéért! Ha tudom, hogy boldog vagy, nyugodtan alszom örök álmomat a hideg sirban. Hisz odalenn már nem fáj semmi!

— Akkor leszek csak boldog, ha a halál örökre lezárja szempilláimat! suttogá Ágnes. Vele megyek anyám, haljunk meg együtt!

Hangja oly szilárd volt, s oly elszántan beszélt, hogy Mártha nem mert rá felelni. Némán ölelték egymást. Mindenik el volt foglalva sötét, szomorú gondolatával s titokban bucsut vettek az élettől.

Igy telt el a rövid nyári éjjel. A keleti látóhatáron a nap lózó golyója tűnt fel, midőn felkelt Mártha és tompán mondá:

— Itt az ideje!

Gépiesen rendezte el haját, öltözékét és kalapot, kabátot vett fel! Mintha álomban lenne, úgy követte Ágnes minden mozdulatát. Ekkor Mártha indulni készült. A küszöbön megállt, s hosszú, fájdalmas pillantást vetett kisdud szobájába, mely évekig élete mindene volt. Itt örködött vidáman serdülő kis leányára, itt neveltette fel gyermekét, itt keletkezett szívében a második szerelem, itt élvezte a szerelem és boldogság gyönyöreit! Most ennek vége, mindennek vége!

Leányának halvány arcáról patakként omlottak a könnyek. Az anya ma sem birt könyezni. Gépiesen zárta be az ajtót és leányával kilépett az utcára.

A nap felkelt. Mély esend honolt a főváros utcáin. Csak néhányan, kiket hivatásuk szolított ki az ágyból, jártak-keltek az utcán. Az anya és leánya némán folytatták útjokat. A pálya-

udvarhoz értek. Mártha két jegyet váltott Váczig. Megmutatta Ágnesnek, ez fejével némán bólintott.

A két nő egyedül ült az egyik szakaszban. Az egész utazás alatt egy hangot se szóltak egymáshoz. Imára kulesolt kézzel ültek, Ágnes sirdogált, Mártha pedig mereven bámult maga elé.

Midőn Vácra megérkeztek, kiszálltak. Az utasok a vasuti-étterem felé siettek, hogy frissítőket vegyenek magukhoz. A két életuntnak azonban nem volt kedve se enni, se inni. Kezet kézben haladtak a friss, üde reggeli levegőben. A nap már magasan állt a látóhatáron. Ők csak haladtak előre a Duna felé. A part mellett füzesliget terült el és sűrű pázsit szegélyezte az utat. A fűszálakon rezgett a harmat, mint millió gyémántepe. Andalítón daloltak a madarak az üde légben, halk, suttogó szellő enyelgett a fák lombjai közt. Az ég azurkék és tiszta volt.

Mártha és Ágnes a természet eme pompájában nem gyönyörködtek.

Utolsó utjukon nem gondoltak arra, hogy „mily szép az élet!” Szívüket az örök nyugalom utáni vágy szorongatta, csak egy óhajuk volt: elhagyni ezt a szivtelen világot, szabadulni a bűn és nyomor légtöréből.

Most kiléptek a füzesligetből, s előttük folyt a csillogó reggeli napsugártól ragyogó Duna, fodros hullámai nyaldosták a partot. Hány boldog pár tölt itt e partokon gondteli, vidám órákat.

Mély esend honolt köröskörül. A parthoz néhány esónak volt erősítve. Senkise volt a közelben, sehol se ember, se más élőlény. Mártha feloldá az egyik esónak kötelét és beleugrott.

— Maradj hátra! — suttogá, midőn látta, hogy Ágnes követni akarja.

— Itt e világon nincs többé számomra hely! Haljunk meg együtt! — mondá a leány szilárdul.

— Odalenn már nem fáj semmi! — suttogá az anya.

A csónakban leült és összetett kezekkel tekintett az égre. Megtépett szívéből utolsó imát rebegett az Úr zsámolyához. Mártha mereven bámult a kéklő magas égre.

— Isten irgalmazzon nekünk! — suttogá halvány ajakkal.

Néhány evezősapással a csónakot a folyó közepe felé irányozták. Mártha eldobta az evezőt és leányára jelentőségteljes pillantást vetett.

— Megyek én is! — kiáltá Ágnes.

Szorosan átkarolta anyját, s utóljára a két halvány ajak hosszú csókban forrt egybe. Még egy pillantás fel a kéklő magasságba, aztán az anya és leánya egymást átkarolva, beleugrottak a mély hullámsírba.

A Duna nagy kört irt le, később mind kisebb gyűrűket vont a két öngyilkos fölött és sima felülete ismét nyugodt lön, mintha nem történt volna semmi.

A két holttestet másap fogták ki Budapest fölött a halászok. Az anya és leánya folyton átkarolva tartották egymást. Halvány arcukon boldog mosoly honolt. A halál a kívánt nyugalmat meghozta nekik.

Attól a naptól fogva, midőn Pelsőczy Ferencz a gyászos hírt megtudta, nem látta többé senkisémet nevetni. Vidám szó nem jött ajakára, nagyon boldogtalannak látszott.

Nap-nap után lelki szemei előtt megjelent a két nő alakja, kik ő miatta mentek a halálba.

Ha a nő szeret, csak szeret; a férfinak közben egyéb dolga is van.

Jean Paul.

A hajadon keze üdvöt, a hitves keze segítséget, az anya keze áldást ad.

Kisfaludy Atala.

ÁRMÁNYOK HŐSE.

(Regény, egy kötetben.)

Irta: **Inokai Pál.**

(19)

XXVII. Ő itt van.

A nap vörös tányéra most tünt le, kék és halvány-sárga felhősíkokat, mint hosszú szalagokat, hagyva maga után az égen, míg lassankint egészen kipiroltak sorra.

Csendes nyári est volt.

Egyszerre szétvonta az egyik ajtó függönyét a kis fürgé Erna.

— Mama itt van már! — kiáltá teljes örömmel.

Szeréna megfordult. Fehér arcát bíborpir futá be és látta maga mellett Amáliát.

— Nálunk-létedről csak e pillanatban értesített a nevelőnő, Szerénám!

— Igen, utólagos jóváhagyásod mellett, itt vagyok! — felelt Szeréna, halvány mosolyal ajka körül. — Te nagyon jól nézesz ki Amália! Egészen megfiatalodtál.

— Neked pedig kimondhatatlan érdekes bús arczod van, Szeréna. Hallom, hogy nagy fájdalom ért újra kis leányod halálával és meghiusult reménnyel, a kalandort illetőleg.

— Hagyjuk őt, el is feledtem már újabb ravasz csinyjét... Hadd boldoguljon valahol talán Amerikában.

— Vigye el a manó, igazán rettentő jellem az az ember!... De remélem, teljesen kigyógyultál belőle e legutóbbi gaz eljárásával?

— Oh igen, édes Amália, hisz nem lehetek örökké esztelen.

— No ugy jól van. Hát meddig akarsz nálam időzni?

— Mig el nem küldesz édesem. Tudod én itt még halálos betegségből is fel tudnék gyógyulni!

— Örvendek, csak *élvezd* e csendes magányt!... Tudod-e, hogy azóta férjhezmentem?

— Hallottam. Illetve a lapokból olvastam.

— De ne gondold, hogy gazdag a férjem!... Ő csupán szellemi kincsekkel bír.

— Tudtomra esett, hogy festőművész. Hisz ez nagyon érdekes körülmény. Van neked elég vagyonod, és ha egy művelt barátod lesz az életen át, boldogságból mi sem fog hiányzani.

— Ő imád engem, Szeréna. A leghőbb szerelemmel rajong értem.

— Igen szép, hogy a végzet így gondoskodott rólad magányos életedben, kedves Amália. Gratulálok neked. Ügyes vagy, és becsülöm benned, hogy a világ előítéleteire nem lettél büszke, e férj választásodban.

— No édesem, gondolnám, hogy egy festőművész mégis különb, mint valamely ezirkuszkomédiás, ha szintén bárónak hazudja is magát.

— Oh igen, egy valódi művész csakis magas szellemü egyén lehet.

— És mily szép, deli férfi ő, az én Mannelem! Modora kifogástalan. Oly gyöngéd, kellemes férj nincs több e világon!... Hanem csak egy különös van a természetében. Mindig gyűlölte a kaczer nőket. Arra kért, hogy ne barátkozzunk senkivel.

Uj házások lévén, nincs szükségünk társaskörökre. Így akar élni csupán nekem és velem!

— Igen figyelmes és méltányos ez tőle, a családi boldogság béke tekintetében.

— Ez okból édesem, ne kívánd, hogy társnőnk légy öktezéseinknél, sétáinkban és egyéb szórakozásainkban. Itt vannak szép szobáid, ott a kert; Alojzia és a kis leányom lesznek asztaltársaid. Ugy-e nem haragszol ezért reánk?

— Isten óvj, nem azért vagyok itt, hogy nektek alkalmatlan vendég legyek!

Nem is vagy te itt vendég Szerénám! Azért belelálod magad a helyzetbe. Ugy-e megvárod, míg széles Mannelemnek kedve lesz magát veled bemutatni általam?

— Akár sohase legyen ez terhére, kérék ám, hisz nem tartozik rá az én ittlétem. Ha majd eltávozom innen, ugy sem láttok egyhamar.

— Okos vagy édes Szerénám! Tudod, édesatyád sohase volt széles, de talán ez a fiatal kor sajátja? És én nem kívánok férjem ellen hajszálnyira sem ellenszegülni.

Helyesen, így boldog lehet a házasedet!...

Még te is lehetsz boldog, édes Szeréna! Ha sikerült feledned gaz eszűtődat, fiatal szived még találhat egy élettársat.

— Soha! — felelt remegő hangon Szeréna.

Amália oly kegyes tudott lenni, hogy megölelte, megcsókolta Szerénát és kiment kis Ernájához.

(Folytatása következik.)

Levél a „Zöld szalon“-nak:

Munkácsy Mihály †

Kialudt egy tüneményes élet lángja, hogy a dicsőség fáklyája legyen belőle, mely örök fényével bevilágítja a halhatatlanság örökkévalóságába...

Az egyéni érték, az egyéni nagyság mérőléce azon űr, melyet — megszűnően lenni — maga után hagy.

Munkácsy Mihály, az egész világon érezhető űrt támasztott maga után.

A zseni, lángelme, az isteni ihlettől hevített teremőerőnek nincsenek földrajzi határai. Örökké közkinése az egész világnak, alkotásai esodálat és lelkesedés gerjedelmére ösztökélik az egész világ valamennyi műveltjeit.

Egy sóraktárnok fia, ki asztalosinas volt... ez a kezdet.

A jelen kor legnagyobb festőművésze, kinek ravatala felett az egész világ őszinte fájdalommal csalja az igaz könyveket a szemekbe... ez a vég.

És ami a kezdetet a véggel összeköti, ami lehetővé tette, hogy az útjában megindult asztalosinas az egész világot meghódította... ez a zseni, ez a lángelme.

És utólértéte őt az igaz lángelmék szomorú végzete is.

Miként *Beethoven* — a zenekirály — elveszítette hallását és nem tudta hallani az isteni akkordokat, melyeket lángelke öntött világot uraló harmóniába, aképen *Munkácsy Mihály* lángelméjére is időelött ráborult a szellemi sötétség és a lassan, de biztosan őt teboly előbb kiölte belőle a művészet iránti érzéket és képességet és csak azután döntötte sirba magát a művészt.

Meghalt! Hogy a zordon enyészet rideg keze nem kinéli legalább azokat, kiknek lángelméjük alkotásai áthidalják az emberi örökkévalóságához!

A magyar nemzet társadalmi szentjei közé avatja *Munkácsyt* és szobor fogja hirdetni nem az ő dicsőségét, de a nemzetét. Mert a magyarnak örök dicsősége marad, hogy *Munkácsyt* sajátjának vallhatta.

A díszsírba helyezett tetem felett örködni fog a Magyar Génusz, a halhatatlanság örökké lángoló fáklyájával.

Matyi.

KÉPEINKHEZ.

Meglesett találka. Hárman valának együtt a jóbarátnők. Összeforrott lelkeik minden titkot rábizott a másik kettőre, míg nem akadt egyiknek egy tényleges... titka. Hja! A szerelem! Ez oly kincs, melyet csak azzal lehet és szabad megosztani, aki lánggra lobbantotta.

A két pajkos barátnő kileste az édes titkot és a rossz nyelvek szerint, a kíváncsiságból irigység lett.

Az első regény. Fivére — aki katona — asztalán felelte a könyvet. A kis Mariskát rég furdalja a kíváncsiság egy oly könyv után, melyet előle rejtegetnek. Most elesipte. Belemerrül az olvasásba. Elfeleli kézimunkáját, olvas, nyeli a sorokat, azután elmereng az olvasottak felett és boszank dik amiért... nem érti.

Első Leánykiházasítási Egylet m. sz. Folyó évi április hóban 1136 jutalékrész irattatott be és nászjutalékok fejében 26.694 K. 46 f. fizettetett ki.

1900. január 1-től, április 30-áig beirt összes jutalékrészek száma 4858 és a kifizetett nászjutalékok összege 130.548 K. 69 f.

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Pályamunkák bírálatát — a dolog természeténél fogva — nem adhatjuk, mert ezzel a szavazatokat befolyásolnók. — Boldizsár. A régít nem láttuk. Ennek sorát ejtjük. — **Ruszin Malvin.** Lehet, csak igen jó legyen. — **Kritsa Klára.** Mária éneke jó. A „K. Róza“ versespályázatát átolvassuk. Javulást a szemekre! — **Végyváry Ferencz.** A fordítást már besoroztuk. A versekből is válogatunk. — **Irnom kell...** Dehogy kell! Sőt kérjük, hogy ne tegye többet. — **Mi az örültség?**... Megfelelünk rá. Azt remélni, hogy ily dolgot nálunk nyomdafestéket lát. — **Acsay.** Versei jók. — **V. Farkas József.** Levele csak megerősíti az Ön tehetségébe vetett hitemet. Most nem akarom lelki egyensúlyát megzavarni, mert életforduló pontot képező vizsga előtt áll. Azután készséggel állok be... gyémántesizolónak. Ha addig is ir egyet-mást, készséggel, de — épen mert geniális ifju — igen szigoruan fogjuk bírálni. Baráti kézszerítés! — **L. J. Pécs.** Jól megírott dolog. Kár, hogy a tárgy nem új. — **Dernoi.** Nagyon gyenge. Nem jöhet.